

Arrest

nr. 203 670 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 november 2015 en dient op 26 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 4 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 6 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische tadzjiek te zijn en een moslim van soennitische strekking te zijn. Uw moedertaal is Dari. U stelt geboren te zijn 10 hamal 1372 (30 maart 1993) in het dorp 'laag Sujani' van het district Chardara in de provincie Kunduz. U hebt daar uw hele leven gewoond. U ging naar de lagere school Abdul Ghoyor in het dorp 'hogere Sujani' en voor het middelbaar ging u naar Baset school in uw eigen dorp. U ging naar school tot het 12de leerjaar maar na de examens in het midden van het jaar bent u gestopt omdat u problemen had met jongens van de pashtounse etniciteit. U werkte op de landbouwgronden van uw familie met uw vader. U had ongeveer 10 jerib gronden, ze lagen 10 à 15 minuten te voet van uw huis. U verbouwde graan, tarwe en ajuinen. U had ook twee koeien, drie ossen en ieder jaar vijf schapen.

Er werd op een nacht in de maand hamal van het jaar 1394 (maart 2015) voor de eerste keer bij u thuis aangeklopt door de taliban. Ze vertelden uw vader dat het tijd was om zijn zoon op jihad te sturen. Uw vader zei dat u te jong was. U verklaart dat het lokale talibs zijn en dat ze zo wisten waar de jonge zonen wonen. Uw vader zei toen dat u niet meer naar buiten mocht gaan, ook niet voor te werken. Na een week bent u terug gaan werken met uw vader. In de maand ramadan kwam de taliban nog een keer, ze hebben gewoon met uw vader gepraat, nog eens gevraagd om u bij hen aan te sluiten. Na de ramadan en de feestdagen kwamen ze nog eens met uw vader praten. Drie weken na de feestdagen kwamen ze voor de vierde keer en toen waren ze agressief. Ze hebben uw vader in elkaar geslagen, maar zijn niet binnengekomen en terug weggegaan. Later werd uw vader nogmaals bedreigd door de taliban in de moskee die dreigden om u gedwongen mee te zullen nemen of u zelfs te vermoorden, net zoals ze eerder hadden gedaan met twee andere jongens van uw dorp. De volgende ochtend bent u vertrokken naar een vriend van uw vader in het dorp Qarya Yetim in het district Chardara van de provincie Kunduz. U bent daar drie of vier weken ondergedoken. Op zes mizan 1394 (28 september 2015) bent u dan vertrokken. Op 13 november 2015 bent u België binnengekomen en op 26 november 2015 diende u uw asielaanvraag in.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de ontstentenis van door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U legde geen enkel identiteitsdocument neer ter staving van uw asielrelaas. U beweerde dat uw documenten vernietigd werden toen de taliban uw huis in brand hadden gestoken na uw vertrek (CGVS, p.14, 16-17). U stelde verder dat u en uw familie dan al gevlucht waren omdat de stad Kunduz toen onder aanval was van de taliban. Het is echter opmerkelijk dat u tijdens de voorbereidingen van uw vertrek uit Afghanistan geen enkel identiteitsdocument zou hebben meegenomen. U haalde namelijk zelf aan dat u al drie tot vier weken bij een vriend van uw vader ondergedoken was om uw vertrek uit Afghanistan voor te bereiden (CGVS, p.16). Er kon van u verwacht worden dat u in deze periode voldoende tijd had om u van identiteitsdocumenten te verzekeren. Op uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dd. 15 januari 2016 werd u er duidelijk op gewezen dat u documenten dient voor te leggen die uw identiteit en herkomst, identiteit van uw familieleden, uw reisweg, landen van eerder verblijf en de door u aangehaalde feiten aantonen. Zelfs indien de documenten van u en uw familie vernietigd werden door de taliban, zou het voor u en uw familie mogelijk zijn geweest om nieuwe identiteitsdocumenten te

bekomen om deze te kunnen voorleggen aan het CGVS. Dit is des te opmerkelijker omdat u aanhaalt dat u nog minstens een maal per maand telefonisch contact heeft met uw ouders (CGVS, p.8). Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Daarenboven dient ook opgemerkt te worden dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij het door u beweerde profiel. Bij DVZ antwoordde u op de vraag naar uw beroep dat u chauffeur was. Bij de specificatie van dit onderdeel, voegde u eraan toe dat u dat u samen met uw vader als truckchauffeur werkte en dat u ook soms reed (DVZ Verklaringen, vraag 12). Bij het CGVS verklaarde u daarentegen op de vraag wat u allemaal gedaan had om een inkomen te verdienen dat u met uw vader op de gronden werkte en dat u nooit iets anders gedaan had (CGVS, p. 12). U haalde ook de oogst- en zaaitijden aan van aardappelen en ajuinen die u beweerde te verbouwen (CGVS, p. 13, 20). De oogsttijd van aardappelen klopt inderdaad (sambula-mizan; eind augustus - halverwege oktober) want uit de beschikbare info blijkt dat deze in deze periode geoogst worden. De oogsttijd van ajuin plaatst u echter in oktober, maar volgens beschikbare info is dit wanneer deze gezaaid moeten worden i.p.v. geoogst. Correcte oogsttijd zou assad (eind juli- halverwege augustus) moeten zijn. De planttijd van aardappelen haalt u bovendien ook verkeerd aan als hamal (eind maart-halverwege april), terwijl dit eind mizan (eind september – halverwege oktober) zou moeten zijn (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd) Deze fouten zijn te ernstig voor iemand die beweert al vanaf zijn achtste als landbouwer mee te helpen (CGVS, p. 7). Hierdoor wordt het door u beweerde profiel ernstig ondermijnd en lijkt het er verder op dat u doelbewust geen zicht wil geven op uw reële situatie in Afghanistan.

Het feit dat u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven is belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen dat u recent uit Afghanistan bent vertrokken. Uw kennis over de recente gebeurtenissen en algemene situatie in het door u beweerde herkomstgebied, namelijk het district Chardara van de provincie Kunduz is ontoereikend.

Ten eerste moet er worden opgemerkt dat uw kennis over de taliban en de activiteiten van de taliban in uw district dermate pover is dat uw beweerde verblijf en uw problemen die zich daar zouden afgespeeld hebben, ook ongeloofwaardig bevonden worden. Zo verklaart u zelf geen persoonlijk contact te hebben gehad met de taliban of mensen te kennen van de taliban (CGVS, p. 17). Dit is vreemd want uw district Chardara werd gedurende uw beweerde verblijf aldaar verschillende keren onder de voet gelopen door de taliban. U haalt enkel commandant Ganjar aan die het hoofd van de taliban zou zijn in uw district Chardara, over hem werd echter geen informatie teruggevonden door het CGVS. Later verklaart u ook dat u de gouverneur van de taliban in Kunduz niet kent (CGVS p. 18). Dit is des te opmerkelijker want de talibangouverneur voor Kunduz Mullah Abdul Salam is een heel gekend persoon in de provincie Kunduz. Hij leidde immers de aanval op de stad van Kunduz en was al actief in Kunduz sinds 2002 (een kopie van de de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan administratief dossier). Deze verklaringen dat u de taliban niet kent, is des ongeloofwaardiger omdat u zelf meermaals verklaard heeft dat de taliban overal in uw dorp zaten (CGVS, p.15-16; 18-19).

Ten tweede merkt u verkeerdelijk op dat de taliban in Kunduz enkel uit Pashtounen zou bestaan (CGVS, p. 19). Deze bewering is opmerkelijk want uit meerdere bronnen blijkt dat de taliban in Kunduz een multi-etnische beweging is en dat dat een reden is voor zijn succes in de noordelijke provincie van Afghanistan. Dit spreekt u later in uw gehoorverslag zelfs zelf tegen door te verklaren dat de taliban geen probleem zou hebben met het feit dat u Tadzjiek zou zijn (CGVS, p. 20). Volledigheidshalve merkt

het CGVS op dat een andere succesfactor inderdaad is dat de etnische verdeeldheid op scherp gesteld werd door de creatie van de Afghaanse Lokale Politie (ALP) en hun misdaden tegen de voornamelijk Pashtounse bevolking van Kunduz. Maar beweren dat de taliban in Kunduz uit enkel Pashtouns bestaat is ronduit incorrect een kopie van de de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan administratief dossier).

Ten derde moet ook worden vastgesteld dat uw verdere kennis over het district Chardara zodanig ontoereikend blijkt dat er aan uw beweerde recent verblijf in Chardara geen geloof kan gehecht worden. Zo haalde u aan dat Gholam Saghi Baghlani gouverneur was toen u vertrok en dat hij dit geworden is sinds drie of vier jaar geleden (CGVS, p. 6). Later verklaart u dat u Afghanistan verlaten hebt op zes mizan 1394 (28 september 2015) (CGVS, p. 22). Deze beweringen zijn echter onderling tegenstrijdig. Gouverneur Baghlani werd in het jaar 2014 opgevolgd door Mohammad Omar Safi als gouverneur. Gouverneur Safi was dan ook gouverneur toen de aanval op Kunduz plaatsvond en vluchtte zelf uit Kunduz toen de stad viel (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat u dit niet zou weten, draagt verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw recent verblijf in de provincie Kunduz, temeer omdat een gouverneur die de stad ontvlucht naar het buitenland een belangrijk gespreksitem moet geweest zijn en u zelf heeft aangehaald dat u nog contact had met uw ouders in Afghanistan (CGVS, p. 8-9). Bovendien haalt u ook verkeerdelijk aan dat mensen konden gaan stemmen tijdens de vorige verkiezingen in het ziekenhuis van Chardara (CGVS, p. 7). Uit info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat tijdens de presidentiële verkiezingen van 2014 het stemkantoor in Chardara de middelbare school van Jamiyat was en niet het ziekenhuis van Chardara zoals door u beweerd (CGVS, p.6). Daarenboven is het ook bevreemdend dat u het stemkantoor van Chardara aanhaalt en niet degene in het dorp Yateem dat nochtans dichterbij uw dorp Laag Suljani ligt (CGVS p. 10). Daarnaast haalt u ook aan dat Zelmai Farooq het districtshoofd van Chardara was toen u daar woonde (CGVS p. 11) en dat Sher Arab voor hem districtshoofd was, maar dat Sher Arab, ook gekend als Sher Caplak gedood werd door een zelfmoordaanslag zes of zeven jaar geleden (CGVS p. 18-19). Uit de toegevoegde info over het lokale bestuur van het district Chardara blijkt dat Zelmai Farooq districtshoofd was in 2012 en dat een vorige districtshoofd, Abdul Omarkhel, inderdaad vermoord werd bij een zelfmoordaanslag in 2011. Uit geen enkele beschikbare informatie blijkt echter dat "Abdul Wahid Omarkhel Omarkhil" nog bekend stond als "Sher Arab" of "Sher Caplak" zoals door u beweerd (CGVS p.18-19). Bovendien is het erg bevreemdend dat u enkel zo'n gedateerde info zou kunnen geven, terwijl er duidelijk blijkt uit de beschikbare info dat de districtshoofden in Chardara elkaar relatief snel opgevolgd hebben in de periode 2012-2015, een periode waarvan u beweerde aanwezig te zijn in Kunduz (CGVS, p. 22). U haalt nog aan dat Mahedin hoofd is van de politie in uw regio toen u daar nog was (CGVS p. 11). Uit dezelfde info blijkt dat Ghulam Mahiuddin inderdaad politiehooft was tot juli-augustus 2014, maar dat hij daarna opgevolgd werd door Abdul Sukhor Surkhi. De door u aangereikte info is dus alweer gedateerd (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Deze vaststellingen dragen verder bij aan het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerde recente verblijf in het district Chardara van de provincie Kunduz.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit uw beweerde herkomstregio. Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in de regio recent hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, sterker nog: u kan geen enkel land of stad benoemen die u gepasseerd heeft (Verklaring DVZ, d.d. 13 mei 2016, punt 31, p. 10). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn, eventueel na een eerder verblijf in het buitenland. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaatsen binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 4 juli 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van alles goed uit te leggen en de waarheid te spreken (CGVS, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, ondanks het feit dat het CGVS u de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van "de algemene motiveringsplicht, de medewerkingsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het recht om te worden gehoord en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat zij voldoende inspanningen heeft geleverd om haar nationaliteit en haar werkelijke verblijfplaatsen voor haar komst naar België aan te tonen. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat *"wenst te benadrukken dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding maakte, en dit blijkt uit diens verklaringen bij DVZ (Administratief dossier, Verklaring DVZ, pag. 5), dat hij zijn vader meehielp met de truck. De tolk of de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte hiervan dat hij een chauffeur was, terwijl verzoeker zou hebben verklaard dat hij zijn vader helpt bij diens activiteiten, met name met het landbouw, waaronder bij het vervoer waarmee hij met de truck landbouwproducten vervoerde. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker inzake het beroep van zijn vader verwijst naar diens hoofdberoep als landbouwer maar ook het feit dat hij een auto heeft en dat hij daarmee ook werkte. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 7)."* In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij ook verschillende passages uit het verzoekschrift aan, die volgens haar aantonen, dat zij werkelijk afkomstig is uit de regio die ze aanhaalt. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing impliciet erkent dat zij kennis blijkt te bezitten met betrekking tot het dagelijks leven in haar dorp en de geografische kennis van haar regio van herkomst. De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift ook aan dat *"Uit het gehoorverslag van zijn gehoor bij het CGVS blijkt dat hij kennis heeft over verscheidene aspecten die relevant zijn om zijn recent herkomst na te gaan. De verwerende partij diende meer vragen stellen die aansluiten aan het profiel van verzoeker en daarbij rekening te houden met de situatie voor de val van Kunduz.*

Het kan niet worden betwist dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de voor verzoeker gunstige verklaringen. Verzoeker verwijst hiervoor naar het gehoor, waaruit uw Raad zal kunnen vaststellen dat verzoeker voldoende heeft meegewerkt aan de procedure en dat hij een serieuze poging heeft ondernomen om zijn nationaliteit, recente afkomst uit zijn regio en relaas te staven.

Wat het bewijs van zijn afkomst betreft, volstaat bovenstaande bemerkingen. Als daarbij ook rekening wordt gehouden met de omstandigheden van zijn vertrek en het feit dat hij als landbouwer werkte, lijkt een uiterst strikte toepassing van een 'redelijkerwijs te verwachten kennisniveau' uitgesloten als methode om zijn regio van herkomst vast te stellen."

2.1.2. Documenten.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer, die de volgende documenten bevat:

1. enveloppe
2. taskara van de verzoekende partij met vertaling
3. taskara van verzoekers vader (kopie) met vertaling.
4. schoolrapport met vertaling
5. eigendombewijs met vertaling
6. foto's.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het

dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, MM., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de aanvraag om internationale bescherming

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: “Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

De identiteit van de verzoekende partij wordt betwist daar zij bij haar aanvraag geen identiteitsdocumenten gevoegd heeft. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij haar taskara voorzien van een beëdigde vertaling neer. De verzoekende partij geeft aan dat zij haar vader verzocht heeft om het document op te halen. Met betrekking tot voormeld document formuleert de verwerende partij geen bemerkingen.

Waar de verwerende partij het profiel van de verzoekende partij in vraag stelt, daar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat haar vader chauffeur was, terwijl zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij landbouwer is, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Uit vraag 12 van het document getiteld “verklaringen CGVS” blijkt inderdaad dat de verzoekende partij verklaard heeft dat haar vader truckchauffeur was, en dat zij ook soms reed. Uit het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal blijkt dat de verzoekende partij aangeeft dat haar vader landbouwer was, maar ook de ladingen van mensen vervoerde daar hij een auto had. De verklaringen van de verzoekende partij zijn niet in die mate tegenstrijdig dat ze afbreuk doen aan het profiel van de verzoekende partij.

In casu wordt door de verwerende partij aanvaard dat de verzoekende partij geboren en getogen is in het dorp 'laag Sujani' van het district Chardara. De verwerende partij betwist evenwel dat de verzoekende partij recent uit Afghanistan vertrokken is, daar haar kennis van recente gebeurtenissen en de algemene situatie in haar herkomstregio, met name Chardara in de provincie Kunduz ontoereikend is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de periode waarover er onduidelijkheid over het verblijf kan bestaan, betrekking heeft op een korte periode. Bijgevolg blijkt op afdoende wijze dat het dorp 'laag Sujani' van het district Chardara wel minstens een relatief recente regio van eerder verblijf was voor de verzoekende partij. De Raad volgt de verwerende partij dan ook niet waar zij stelt dat zij in het ongewisse zou zijn over waar de verzoekende partij in Afghanistan of elders leefde, minstens is er wel voldoende duidelijkheid over haar eerdere verblijfplaats in Chardara en de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar haar Afghaanse nationaliteit. Ze heeft wel degelijk aan de medewerkingsplicht voldaan in die zin dat een verband met haar persoon, zijnde haar herkomst uit of eerder verblijf in dorp 'laag Sujani' van het district Chardara, waarvan de verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat zij er geboren en getogen is, aannemelijk is gemaakt.

De medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de voormelde Procedurerichtlijn "verplichtingen van verzoeker", houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zoals vermeld in artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn vast te stellen. Uit voormeld artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" voorlegt. De verplichting om mee te werken onder meer voor wat betreft de vaststelling van de plaats of plaatsen van eerder verblijf, vereist echter niet dat de verzoeker moet aantonen "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. De Raad merkt op dat het loutere vermoeden, zoals geuit in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij gedurende een bepaalde periode elders in Afghanistan zou verbleven hebben, *in casu* niet kan volstaan om haar de internationale bescherming te ontzeggen. Hetzelfde geldt voor artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting is van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief, en stelt terecht maar op theoretische wijze dat op grond van deze bepaling er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich te vestigen in een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is.

Echter moet worden vastgesteld dat de verwerende partij het dan toch heeft nagelaten om op basis van de elementen waarover geen twijfel bestaat een volledig onderzoek te doen naar het intern vestigingsalternatief aan de hand van de criteria zoals vermeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt op theoretische wijze terecht in de bestreden beslissing dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas haar weliswaar niet van haar opdracht ontslaan het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. De verwerende partij vervolgt dat het om elementen moet gaan die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zij erkent tot slot dat er sprake is van een onderzoeksplicht in hare hoofde in zoverre er verifieerbare elementen zijn aangebracht waarvan redelijkerwijs mag verwacht worden dat die nader worden onderzocht (zie eveneens dienaangaande HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). *In casu* meent de Raad dan ook gezien al het voorgaande dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan haar onderzoeksplicht naar het eventueel intern vestigingsalternatief in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen, zijn er wel voldoende elementen waarover geen twijfel bestaat, zoals haar nationaliteit en haar herkomst uit een regio waarvan de verwerende partij erkent dat zij er geboren en getogen is. Daarenboven erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij nog tot een korte periode voor het indienen van haar beschermingsverzoek in haar district verbleef. In een dergelijke situatie heeft de verzoekende partij wel degelijk wat betreft de essentie aan haar medewerkingsplicht of bewijsplicht voldaan, teneinde de verwerende partij toe te laten een degelijk onderzoek naar het intern vestigingsalternatief te doen.

Op dit punt werd in het gehoor niet afdoende ingegaan, opdat de Raad zelf bij machte zou zijn een volledig onderzoek te doen naar alle aspecten van het intern vestigingsalternatief zoals weergegeven in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet met oog voor de mogelijkheid om op een veilige en wettige

manier te reizen en zich toegang te verschaffen tot een andere provincie (zie o.m. EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh v. Nederland, § 141 en §§ 143-145), de redelijkheid van de verwachting dat de verzoekende partij er zich vestigt en dit in het licht van de algemene en persoonlijke omstandigheden. De bewijslast omtrent een zorgvuldig onderzoek naar het intern vestigingsalternatief ligt bij de verwerende partij (RvS 16 februari 2012, nr. 218.078).

De Raad meent dan ook *in casu* dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende in rechte en in feite ter verantwoording van de beslissing tot het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen in aanmerking genomen worden. De verwerende partij heeft hierbij niet op zorgvuldige wijze aan een correcte feitenvinding gedaan in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet terwijl zij weliswaar op grond van de elementen waar geen twijfel over bestaat, die mogelijkheid en dus die onderzoeksplicht had.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 september 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS